

[Holger Eriksen.]

Derpå følger 11. og 13. lønningsklasse, henholdsvis lokomotivførere og jernbanepakmestere, med 9,77 pct. og 9,73 pct. 4. lønningsklasse, stationsforstandere, postmestere o. l., er dog også godt med, idet den får en stigning på 9,21 pct. I bunden ligger 16. lønningsklasse, der svarer til arbejdsmænd, med en stigning på kun 8,75 pct. og 14. lønningsklasse, håndværkerne, med det absolutte minimum, nemlig en stigning på 8,12 pct.

Man vil af disse tal se, at det er umuligt at opretholde en påstand om, at lovforslaget har politisk slagside, og at det favoriserer de dårligst lønnede. Det modsatte er snarere tilfældet, og det skyldes den forringelse, der tidligere er sket for de højere lønningsklassers vedkommende, og af samme grund kan man heller ikke påstå, at lovforslaget betyder et brud med den linie, der går ud på i nogen grad at bøde på den nivellering, som de mange reguleringstillæg har fremkaldt; det er tværtimod tydeligt, at denne linie er fortsat. Om den så er fortsat i tilstrækkeligt omfang, kan man diskutere, men navnlig på baggrund af det frie arbejdsmarkeds tendens til at give den dårligst lønnede forholdsvis mere end andre må det erkendes, at man er nået temmelig langt frem ad antinivelleringsvej.

Hvis man ser på den samlede procentuelle lønstigning, der er sket siden 1946, ligger de to bundgrupper, 16. lønningsklasse og kontoristerne, højest med en stigning på 86,25 pct., medens departementschefer må nøjes med 80,29 pct. Når man tænker på, at de lavest lønnede her sammenlignes med de højest lønnede, synes jeg egentlig, der er et smukt forhold mellem disse tal. Allerede 14. lønningsklasse ligger under departementscheferne, idet den kun har en stigning på 80 pct., så her er der i hvert fald ikke sket nogen nivellering. Mellemgrupperne ligger noget lavere, og lavest ligger 6. og 7. lønningsklasse med henholdsvis 75,40 pct. og 74,75 pct. Dette er baggrunden for bemærkningerne i udvalgsbetænkningen om, at man må have opmærksomheden henvendt på disse lønklasser ved den næste ændring af lønningssloven eller ved en eventuel ændring i aflønningsformen.

Når de højest lønnede, som man ser, er løbet betydeligt fra mellemgrupperne, skyl-

des dette iøvrigt, at reguleringstillæggenes omregning til et 3 pct.s tillæg giver de førstnævnte mere, end prisstigningen betinger. Nu har et mindretal ganske vist beklaget sig over, at der ikke er fremsat forslag til imødegåelse af den lønnivellering, stigningen i antallet af ordinære reguleringsportioner har medført. Jeg tror, det er meget klogt af de pågældende, at de har nøjedes med at fremsætte en beklagelse holdt i almindelige vendinger fremfor at stille et konkret forslag. Noget sådant ville jo nemlig have givet anledning til nærgående forespørgsler om, hvorvidt man mener, at f. eks. departementscheferne har været ude for en nivellering, når de procentuelt har opnået en større lønstigning end håndværkerne i 14. lønningsklasse.

Med hensyn til pensionerne har udvalgets medlemmer med undtagelse af det ærede medlem hr. Svend Jørgensen afvist, at der foretages ændringer. Det ærede medlem har dog nøjedes med at henstille, at man fortsat har opmærksomheden henvendt på forholdet mellem løn og pension, hvilket der sikkert kan være god grund til, da forskellen er i færd med at blive minimal. Også på dette område foreligger der et talmateriale. Jeg kan oplyse, at egenpensionen for en 65-årig tjenestemand i 16. lønningsklasse vil være 8 342 kr., i 14. lønningsklasse 8 931 kr., medens en departementschef vil få 23 304 kr. Jeg tror, de fleste vælgere vil være enige i, at der her ikke er grund til at foretage ændringer.

Om de kommunistiske ændringsforslag skal jeg kun sige, at lige meget om de skiftende finansministre bliver enige med alle de forhandlingsberettigede organisationer, og ligegyldigt på hvilket grundlag de måtte blive enige, vil kommunisterne i alle tilfælde komme med et overbudsforslag; men netop derfor er det heller ikke det papir værd, som det er skrevet på.

Ordføreren for udvalget, det ærede medlem hr. Baagø-Hansen, fremsatte for egen regning en bemærkning om, at det var heldigt, om tjenestemandsoorganisationerne kunne være enige. Det kan jeg godt underskrive, og det er de jo da også som regel. Men så føjede den ærede ordfører til, at det forudsatte jo, at en enkelt gruppe ikke søgte at skaffe sig en fordel på de andres bekostning ved at springe fra. Jeg ved ikke,